

Једни, наглас и без икаквих последица, вређају тек упокојеног патријарха и оптужују цркву да је фашистичка организација која кочи целу државу; други доносе документ којим Војводина постаје далеко мање српска територија него што је до сада била; трећи спроводе дипломатску офанзиву тако што јачају наше односе с појединим афричким земљама типа Либија и Конго...

Бољи моменат од овога, руку на срце, неко ко се зове Јосип Броз заиста није могао да изабере за улазак на политичку сцену. Гледајући како СПЦ опет добија репутацију "опијума за народ", Нови Сад наново израста у главни град, а пети стуб наше спољне политике ниче тамо негде у области несврстаних, човек таквог имена и презимена – па још унук покојног маршала – лако је могао да закључи да је куцнуо час да он продужи тамо где је његов деда стао. Зато је Јосип Јошка Броз, син најстаријег Титовог сина Жарка, прошле недеље у Новом Саду основао Комунистичку партију, као савез неколико овдашњих странака комунистичке оријентације.

Осим имена председника и назива саме партије, Јошкин пројекат, истини на вољу, нема баш превише сличности са Титовим пројектом. Јошка, рецимо, најављује да ће његова КП бити отворена и за вернике (?!), да ће подржавати евроинтеграције, али и да ће се залагати за то да нам једини стратешки партнер буде Русија. Покојни маршал – који је прогањао цркву, одбрусио "не" Стаљину и шуровао са Америком – вероватно би се згрозиле на овакве методе. Такође, не делује као да Јошка намерава да оружјем долази на власт (мада му употреба истог није страна, с обзиром на то да је пре двадесетак година био на суду због ватреног обрачуна са познатим београдским криминалцима, али барем признаје државне судове), нити, за сада, планира да забрањује рад осталих партија. Јошка Броз се, у ствари, више ослања на славу и репутацију, а мање на програме и политичке платформе свог деде.

Ипак, ивер није ни предалеко пао од класе, па Јошка потезе свима познато братство и јединство. Нормално, умотано у савремене обланде. Тако Броз Јуниор наговештава да ће се залагати за што блискију сарадњу међу бившим СФРЈ републикама – "можда не баш мењањем граница", али "интерес је велики" [\[1\]](#).

Упркос прокламованом циљу да окупи све који жале за временима Јошкиног деде, не би требало очекивати да нова Комунистичка партија оствари било какав значајнији успех на

српској политичкој сцени. Међутим, не зато што овде југоносталгичара и титоносталгичара нема, већ, напротив, зато што их је превише. Практично, на прсте једне руке могу се избројати политичке снаге које сеprotиве "што блискијој сарадњи" са некадашњом СФРЈ "браћом". У држави у којој чак и многи званичници верују да је великосрпски национализам разбио ону идиличну творевину звану Југославија, конкуренција Јошке Броза је прејака чак и за некога ко носи такво име и презиме. Све што нова КП може да понуди већ смо чули, од Ненада Чанка, Чедомира Јовановића, Весне Пешић или Бојана Пајтића.

Јошка Броз и његова КП утопиће се у масу сличних, пошто овде, нажалост, никада није спроведена лустрација. Али, не она популарна, у Другој Србији омиљена лустрација, која би се односила на све што је било повезано са режимом Слободана Милошевића. Лустрација која је овој земљи још потребнија, јесте она која би почистила са јавне сцене и оне који су се огрешили у режиму Јосипа Броза Тита. После тога би ретко ко са српске политичке позорнице преостао, али бисмо на тај начин барем рашчистили са најкрвавијим режимом у нашој историји.

Да смо спровели ту лустрацију, Јошка Броз би сада морао да смисли неки други назив и неке другачије плакате и слогане за своју партију, што ипак није најбитније. Много је важније то што Србија не би имала потребе за било којом другом лустрацијом, нити би се већ двадесетак година вртела у круг.

[1] http://www.danas.rs/vesti/politika/racunamo_na_10_odsto_.56.html?news_id=177500